

Sygn. akt VII Ua 52/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Sędziowie SO Dorota Michalska

SO Agnieszka Stachurska (spr.)

Protokolant Magdalena Wójcicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2018 r. w(...)

sprawy M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. akt VI U 379/17

oddala apelację.

SSO Dorota Michalska SSO Renata Gąsior SSO Agnieszka Stachurska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2018r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi- Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając odwołania M. C. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.:

z dnia 3 października 2017r., znak: (...)

z dnia 10 października 2017r., znak: (...)

z dnia 18 października 2017r., znak: (...)

z dnia 23 października 2017r., znak: (...)

zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że przyznał M. C. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 10 września 2017r. do 27 października 2017r.

Sąd I instancji ustalił, że odwołujący był zatrudniony w Instytucie (...) w W. od 13 września 1982r. do 31 maja 2017r. Na zwolnieniach lekarskich przebywał w następujących okresach: od 23 maja 2017r. do 3 czerwca 2017r., od 3 czerwca 2017r. do 14 czerwca 2017r., od 15 czerwca 2017r. do 26 czerwca 2017r., od 27 czerwca 2017r. do 8 lipca 2017r., od 8

lipca 2017r. do 19 lipca 2017r., od 20 lipca 2017r. do 31 lipca 2017r., od 1 sierpnia 2017r. do 13 sierpnia 2017r., od 14 sierpnia 2017r. do 25 sierpnia 2017 r., od 26 sierpnia 2017r. do 8 września 2017r., od 10 września 2017r. do 21 września 2017r., od 22 września 2017r. do 3 października 2017r. oraz od 4 października 2017r. do 15 października 2017r.

W dniu 16 października 2017r. lekarz chorób wewnętrznych wystawił odwołującemu zaświadczenie na okoliczność niezdolności do pracy odwołującego w dniu 9 września 2017r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 3 października 2017r. decyzję, w której odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 10 października 2017r. do 21 września 2017r. Organ rentowy uzasadnił swoje stanowisko faktem, że z posiadanej przez niego dokumentacji wynika, że tytuł odwołującego do ubezpieczenia chorobowego ustał w dniu 31 maja 2017r. Niezdolność do pracy od dnia 10 września 2017 r. do dnia 21 września 2017r. powstała po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego, co przesądziło o odmowie przyznania prawa do zasiłku chorobowego we wnioskowanym okresie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 10 października 2017r. kolejną decyzję, w której odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 22 września 2017r. do 3 października 2017r. Swoje stanowisko uzasadnił faktem, że z posiadanej przez niego dokumentacji wynika, że tytuł odwołującego do ubezpieczenia chorobowego ustał w dniu 31 maja 2017r. Nieprzerwana niezdolność do pracy odwołującego rozpoczęła się 23 maja 2017r., w trakcie trwania zatrudnienia i zakończyła się z dniem 8 września 2017r. Niezdolność do pracy od dnia 10 września 2017r. do dnia 21 września 2017r. powstała po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Kolejnymi decyzjami, wydanymi w dniach 18 października 2017r. i 23 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego odpowiednio za okresy: od 4 października 2017r. do 15 października 2017r. oraz od 16 października 2017r. do 27 października 2017r. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy powołał tożsamą argumentację jak we wcześniejszej decyzji.

Sąd Rejonowy zważył, że odwołania od decyzji ZUS z dnia 3 października 2017r., z dnia 10 października 2017r., z dnia 18 października 2017r. oraz z dnia 23 października 2017r. okazały się zasadne. Tytułem wstępu wskazał na przesłanki, które muszą zostać spełnione, aby możliwe było przyznanie zasiłku chorobowego. Przytoczył również przepis art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa i dalej podniósł, że z ustaleń dokonanych w toku postępowania wynika, że niezdolność do pracy odwołującego powstała w dniu 31 maja 2017r., przed rozwiązaniem przez niego umowy o pracę z Instytutem (...). Oznacza to, że do doznania urazu przez odwołującego doszło przed upływem 14 dni od ustania tytułu do ubezpieczenia chorobowego. Tym samym została przez odwołującego spełniona pierwsza przesłanka warunkująca otrzymanie zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego.

W przedmiotowej sprawie sporne było określenie, czy niezdolność do pracy odwołującego miała charakter nieprzerwany. Sąd I instancji podkreślił, że jak wynika z dołączonych do akt sprawy dokumentów, zwolnienia lekarskie zostały wystawione odwołującemu nieprzerwanie w okresie od 23 maja 2017r. do 8 września 2017r. oraz od 10 września 2017r. do 15 października 2017r. Pomiędzy dniem 8 września 2017r. a 10 września 2017r. wystąpiła jednodniowa przerwa. Ze względu na tę okoliczność organ rentowy odmówił odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od 10 września 2017r. do 21 września 2017 r., od 22 września 2017 r. do 3 października 2017r., od 4 października 2017r. do 15 października 2017 roku oraz od 16 października 2017r. do 27 października 2017r. Odwołujący przedstawił jednak zaświadczenie lekarskie z 16 października 2017r., które potwierdziło trwającą chorobę i nieprzerwany okres niezdolności do pracy. Tym samym niezdolność do pracy odwołującego z 9 września 2017r. łączyła się z okresem niezdolności do pracy od 23 maja 2017r. do 8 września 2017 r. i od 10 września 2017r. do 27 października 2017r. Trwała ona niezaprzeczalnie dłużej niż 30 dni, jak bowiem zostało ustalone w toku postępowania, odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim w okresie od 23 maja 2017r. do 27 października 2017r. Jednocześnie nie doszło do wyczerpania przez odwołującego przysługującego mu okresu zasiłkowego, gdyż odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim łącznie przez 157 dni.

W ocenie Sądu I instancji odwołujący spełnił również trzecią z przesłanek warunkujących uzyskanie prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu do ubezpieczenia chorobowego. Odwołujący nabył prawo do ubezpieczenia chorobowego z tytułu zatrudnienia w Instytucie (...) w W., gdzie pracował od 13 września 1982r. Tym samym pomiędzy rozpoczęciem przez niego pracy w Instytucie (...) a powstaniem jego niezdolności do pracy, ze względu na którą wniósł o zasiłek chorobowy, upłynął wymagany w art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, okres 30 dni, po upływie których nabywa się prawo do zasiłku chorobowego.

Zdaniem Sądu Rejonowego w sprawie nie zachodziły również żadne negatywne przesłanki, wykluczające nabycie prawa do zasiłku chorobowego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego. Szczególnie odnosi się to do przesłanek z art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, a dotyczących kontynuowania działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającej prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z tytułu choroby.

Jednocześnie Sąd Rejonowy nie zgodził się z twierdzeniem organu rentowego, że nastąpiła przerwa w okresach niezdolności do pracy odwołującego. Sąd I instancji podniósł, że organ rentowy nie zakwestionował w żaden sposób treści zaświadczenia z 16 października 2017r., nie wniósł również o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność, czy niezdolność do pracy odwołującego faktycznie miała charakter ciągły.

Reasumując, Sąd Rejonowy uznał, że odwołującemu M. C. przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okresy: od 10 września 2017r. do 21 września 2017r., od 22 września 2017r. do 3 września 2017r., od 4 października 2017r. do 15 października 2017r. oraz od 16 października 2017r. do 27 października 2017r. (wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe z dnia 20 kwietnia 2018r. wraz z uzasadnieniem, k. 28 i 30 – 33).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 24 maja 2018r. złożył apelację, zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości i zarzucając mu naruszenie art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez przyznanie odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 10 września 2017r. do dnia 27 października 2017r. mimo, że odwołujący po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego posiadał przerwę w niezdolności do pracy. Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania od zaskarżonych decyzji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Organ rentowy uzasadniając zarzuty apelacyjne zacytował art. 7 ww. ustawy, którego naruszenie zarzucił i odwołując się do orzecznictwa podkreślił wyjątkowy charakter ww. regulacji. Wskazał również, że brak zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do pracy może powodować ustanie tytułu ubezpieczenia chorobowego, co ma oparcie w art. 53 ust. 1 wskazanej ustawy. Dalej podniósł, że skoro odwołujący nie posiadał zaświadczenia lekarskiego na dzień 9 września 2017r., to był zdolny do pracy. Natomiast zaświadczenia lekarskie stwierdzające, że stał się niezdolny do pracy z powodu choroby od dnia 10 września 2017r. potwierdzają jedynie, że niezdolność do pracy powstała ponownie, ale zgodnie z art. 7 ustawy nie rodziło to już prawa do zasiłku chorobowego (apelacja organu rentowego z 21 maja 2018r., k. 36 – 38 a.s.).

M. C. w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko wskazał między innymi, że organ rentowy nie wziął pod uwagę faktu, że niezdolność do pracy występowała od dnia 23 maja 2017r. W związku z tym jako nielogiczne ocenił twierdzenia, że wyzdrowienie nastąpiło w jeden dzień, tj. w dniu 9 września 2017r. Zaznaczył również, że fakt niezdolności do pracy w dniu 9 września 2017r. został pisemnie potwierdzony przez lekarza prowadzącego (odpowiedź na apelację z dnia 18 czerwca 2018r., k. 45 – 49 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., jako niezasadna, podlegała oddaleniu.

Organ rentowy w apelacji zarzucił Sądowi I instancji jedynie naruszenie przepisów prawa materialnego, nie negując ustaleń faktycznych, które nie były sporne i zostały ustalone przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy. Sąd II instancji przyjął je za własne, a zarzut podniesiony w apelacji podzielił o tyle tylko, że ocenił, iż art. 7 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2017r., poz. 1368 ze zm.) nie mógł i nie powinien być podstawą prawną, w oparciu o którą Sąd Rejonowy i organ rentowy rozpatrywali prawo odwołującego do zasiłku chorobowego. W ocenie Sądu II instancji tym przepisem, który powinien być stosowany jest art. 6 w związku z art. 9 ww. ustawy. Wynika to z tego, że art. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. ma zastosowanie tylko w przypadku powstania niezdolności do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia, a nie w wypadku dalszej niezdolności, która powstała w okresie tego ubezpieczenia, w warunkach określonych w art. 9 ust. 1 i ust. 2 ustawy. W tym drugim przypadku zastosowanie będzie miał art. 6 związku z art. 9 ustawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 stycznia 2002r., III AUa 3681/01) i taka właśnie sytuacja zaistniała w rozważanym przypadku, bowiem M. C., którego stosunek pracy, a tym samym tytuł ubezpieczenia chorobowego ustał z dniem 31 maja 2017r., stał się niezdolny do pracy od 23 maja 2017r., a więc jeszcze w okresie ubezpieczenia chorobowego.

Wskazana wadliwość, zapoczątkowana przez organ rentowy i powtórzona przez Sąd I instancji, nie czyni jednak zaskarżonego wyroku wadliwym. Bezasadne są również wywody organu rentowego dotyczące przerwania okresu niezdolności do pracy odwołującego w wyniku braku zaświadczenia lekarskiego potwierdzającego taką niezdolność w dniu 9 września 2017r.

Argumentując swe stanowisko w ww. zakresie, organ rentowy powołał się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 2006r. (sygn. akt I UK 42/06) i zacytował jedynie ten fragment uzasadnienia ww. orzeczenia, z którego wynika, że brak zaświadczenia lekarskiego stwierdzającego niezdolność do pracy powoduje ustanie tytułu ubezpieczenia chorobowego. Zignorował jednak dalszą część wywodów Sądu Najwyższego, z których wynika, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowane jest również odmienne stanowisko, które Sąd Okręgowy podziela i z którego wynika jednoznacznie, że prawo do zasiłku chorobowego nie jest uzależnione od tego, czy zakład służby zdrowia wystawił na właściwym formularzu zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby (wyrok Sądu Najwyższego z 17 listopada 2000r., II UKN 53/00, OSNAPIUS 2002 nr 11, poz. 277). W związku z tym, choć prawo do zasiłku chorobowego ustala się wyłącznie na podstawie zaświadczeń lekarskich, to sądy są jednak władne samodzielnie dokonywać ustaleń co do okoliczności, od których zależy prawo do zasiłku chorobowego. Mogą to robić na podstawie innych dowodów, w tym dowodu z opinii biegłych. Pogląd ten jest oparty na założeniu, że przy rozpoznawaniu spraw o prawo do zasiłku chorobowego sądy nie są związane przepisem art. 53 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

W ocenie Sądu II instancji, z ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie jednoznacznie wynika, że odwołujący był niezdolny do pracy w dniu 9 września 2017r., a na fakt niewystawienie zwolnienia lekarskiego na ww. dzień, złożyły się okoliczności, na które nie miał wpływu i za które nie ponosi winy. Zwolnienie lekarskie ZUS ZLA nr (...) (k. 15 a.s.) wydane na okres od 10 września 2017r. było kontynuacją poprzedzającego go zwolnienia wystawionego do 8 września 2017r. Lekarz (...) w zwolnieniu lekarskim ZUS ZLA nr (...), wydanym w dniu 13 września 2017 roku mogła wskazać okres czasowej niezdolności do pracy jako rozpoczynający się dopiero od 10 września 2017r. Ograniczenie to wynikało z przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 10 listopada 2015 roku w sprawie trybu i sposobu orzekania o czasowej niezdolności do pracy, wystawiania zaświadczenia lekarskiego oraz trybu i sposobu sprostowania błędów w zaświadczeniu lekarskim (Dz. U. z 2015r., poz. 2013, dalej: rozporządzenie). Zgodnie z § 7 ust. 3 tego rozporządzenia, okres orzeczonej czasowej niezdolności do pracy może obejmować okres nie dłuższy niż 3 dni poprzedzające dzień, w którym przeprowadzono badanie, jeżeli jego wyniki wykazują, że ubezpieczony w tym okresie niewątpliwie był niezdolny do pracy. W związku z tym E. W. wskazała w zaświadczeniu lekarskim wydanym w dniu 13 września 2017r. dzień rozpoczęcia niezdolności do pracy przypadający na 10 września 2017r. Jednocześnie jednak w zaświadczeniu z dnia 16 października 2017r. potwierdziła, że odwołujący był niezdolny do pracy od 9 września 2017r., ale ze względu na przesunięcie terminu wizyty lekarskiej, spowodowane urlopem wypoczynkowym lekarza, nie uzyskała zaświadczenia o niezdolności do pracy od ww. daty.

Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, organ rentowy nie kwestionował wiarygodności złożonego zaświadczenia, natomiast w toku postępowania apelacyjnego nie negował ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. Zdaniem Sądu Okręgowego, powyższe okoliczności w powiązaniu z faktem, że od 23 maja 2017r. odwołujący nieprzerwanie pozostawał niezdolny do pracy, bezsprzecznie wskazują, że w dniu 9 września 2017r. nie odzyskał zdolności do pracy i tym samym nie doszło do przerwania okresu zasiłkowego.

W konsekwencji Sąd Rejonowy prawidłowo zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu zasiłek chorobowy za okres od 10 września 2017r. do 27 października 2017r., choć na innej podstawie prawnej niż ta, która powinna być zastosowana. Tym niemniej apelacja organu rentowego, jako całkowicie chybiona, nie mogła skutkować ani zmianą, ani tym bardziej uchynieniem zaskarżonego wyroku. Podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSO Dorota Michalska SSO Renata Gąsior SSO Agnieszka Stachurska (spr.)

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Agnieszka Stachurska (spr.)